

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **BYTY PODKOVA, a.s.**, se sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1, zastoupena JUDr. Tomášem Rybářem, Ph.D., advokátem se sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti: **I) JUDr. Ing. A. Š. Ph.D., II) T. A., III) Ing. T. G., IV) Z. H., V) Ing. P. J., VI) Ing. K. K., VII) J. N., VIII) V. P., IX) L. S.**, osoby zúčastněné na řízení **III) až IX)** zastoupeny Mgr. Ing. Tomášem Kubíkem, advokátem se sídlem Na Příkopě 857/18, Praha 1, **X) T. K., XI) M. Č.**, zastoupena Mgr. Petrem Černockým, advokátem se sídlem Nad Vavrouškou 696/19, Praha 8, **XII) J. P.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2025, č. j. 10 A 105/2023-135,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2025, č. j. 10 A 105/2023-135, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Nejvyšší správní soud v projednávané věci posuzoval, zda městský soud postupoval správně, pokud doručoval výzvu a poučení potenciálním osobám zúčastněným na řízení označeným v žalobě prostřednictvím úřední desky soudu a úřední desky Úřadu městské části Praha 8.

I. Vymezení věci

[2] Úřad městské části Praha 8 rozhodnutím ze dne 22. 6. 2021, č. j. MCP8 106886/2021 (dále „rozhodnutí o omezení veřejného přístupu“), povolil na žádost žalobkyně dle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci v lokalitě Velká Skála, Praha 8 – Troja „podle přiloženého situačního nákresu“, a to tak, že „omezení veřejného přístupu bude spočívat v instalaci pevných překážek,

tzv. „sklopek“, jejichž typ bude ještě upřesněn“. K rozhodnutí je přiložen nákres oblasti, ve kterém jsou barevně vyznačena parkovací místa. Konkrétně 111 parkovacích míst označených jako „vyhrazená stání 2,5mx5m (Byty Podkova, a.s.)“, 8 míst označených jako „vyhrazená stání pro invalidy 3,5x5m (Byty Podkova, a.s.)“, 4 místa označená jako „vyhrazená stání pro zásobování 2,5mx5m (Byty Podkova, a.s.)“, 7 míst označených jako „stávající návštěvnická stání (Byty Podkova, a.s.)“ a 74 míst označených jako „stávající návštěvnická stání (Hlavní město Praha)“. Rozhodnutí o omezení veřejného přístupu nebylo napadeno odvoláním a nabylo právní moci dne 28. 7. 2021.

[3] Na základě celkem 75 podání označených jako odvolání či podnět k přezkumnému řízení Magistrát hlavního města Prahy, odbor pozemních komunikací a drah, ve zkráceném přezkumném řízení zrušil rozhodnutí o omezení veřejného přístupu, a to rozhodnutím ze dne 6. 12. 2021, č. j. MHMP-2027490/2021/O4/Go. Následně vydal dalších 74 rozhodnutí, jimiž rovněž ve zkráceném přezkumném řízení zrušil rozhodnutí o omezení veřejného přístupu. Proti všem těmto rozhodnutím se žalobkyně bránila odvoláními, kterým žalovaný přisvědčil. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 8. 2022, č. j. MD-24415/2022-930/37, zrušil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6. 12. 2021, č. j. MHMP-2027490/2021/O4/Go. Posléze rozhodnutím ze dne 16. 8. 2022, č. j. MD-24415/2022-930/40, zrušil zbývajících 74 rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy z důvodu, že jejich vydání bránila překážka věci rozhodnuté.

[4] V rámci nového rozhodování ve věci vydal Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutí ze dne 1. 11. 2022, č. j. MHMP-2024570/2022/O4 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), kterým opět ve zkráceném přezkumném řízení zrušil rozhodnutí o omezení veřejného přístupu a věc vrátil Úřadu městské části Praha 8 k novému projednání. Důvodem pro zrušení rozhodnutí bylo, že 1) Úřad městské části Praha 8 rozhodl o jiném předmětu řízení, než vyplýval z žádosti žalobkyně; 2) rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným; 3) nebyly naplněny podmínky pro omezení veřejného užívání stanovené v § 7 zákona o pozemních komunikacích; 4) výrok rozhodnutí shledal neurčitým; 5) správní spis nebyl správně veden.

[5] Proti prvostupňovému rozhodnutí se odvolaly žalobkyně, osoba zúčastněná na řízení I) a O. H., zastoupena JUDr. Petrem Pourem. Všechna odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 5. 2023, č. j. MD-6476/2023-930/11 (dále „rozhodnutí žalovaného“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u městského soudu, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Městský soud předeslal, že předmětem přezkumu v řízení o žalobě je pouze otázka naplnění podmínek pro vedení zkráceného přezkumného řízení a existence vad přezkoumávaného rozhodnutí. Městský soud dospěl k závěru, že podmínky pro vedení přezkumného řízení dle § 98 správního řádu v dané věci naplněny byly, přičemž neshledal důvody pro zastavení přezkumného řízení ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu. Uvedl, že rozhodnutí o omezení veřejného přístupu trpí závažnými vadami, jako je neurčitost výroku, absence závazného stanoviska Policie ČR, nepřezkoumatelnost rozhodnutí, nedostatečné vymezení chráněného zájmu, neseznámení účastníků řízení s doplněním žádosti žalobkyně. Připustil, že žalobkyně nabyla práva z rozhodnutí o omezení veřejného přístupu v dobré víře, nicméně zdůraznil, že proti zájmu žalobkyně na

pokračování

volném nakládání s účelovou komunikací stojí silný veřejný zájem neurčitého okruhu osob na obecném užívání této dosud veřejně přístupné účelové komunikace. Zájem žalobkyně není možné upřednostnit před zájmem jiných účastníků řízení a zájmem veřejným, a to zejména z důvodu závažnosti vad, kterými rozhodnutí o omezení veřejného přístupu trpí. Zjištěné vady byly dle městského soudu důvodem pro zrušení rozhodnutí o omezení veřejného přístupu, aniž by bylo zapotřebí v přezkumném řízení zjišťovat další okolnosti. K posouzení otázky ochrany oprávněných zájmů žalobkyně slouží samotné řízení o omezení veřejného přístupu.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[7] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jak bylo naloženo s osobami, které stěžovatelka označila jako v úvahu připadající osoby zúčastněné na řízení. Soud nedůvodně omezil možnost bránit svá práva vlastníkům pozemků, na nichž se nacházejí vyhrazená parkovací stání. V rámci dobré víry v pravomocné rozhodnutí o omezení veřejného přístupu došlo k prodeji řady pozemků třetím osobám. Tyto osoby jsou v současnosti evidovány jako vlastníci, resp. spoluvlastníci pozemků v katastru nemovitostí. Stěžovatelka na tyto osoby opakovaně upozorňovala, nicméně soud je řádně nevyrozuměl a neumožnil jim uplatnit práva osob zúčastněných na řízení. Městský soud jim nesprávně doručoval výzvu k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení postupem podle § 42 odst. 4 s. ř. s. K takovému způsobu doručování lze přistoupit pouze tehdy, je-li zřejmé, že doručování osobám zúčastněným na řízení bude neúměrně zdlouhavé, nákladné, administrativně náročné anebo nemožné, zejména pro jejich velký počet nebo proto, že je nelze jednotlivě určit. Ani jeden z těchto požadavků nebyl naplněn, a jedná se tak o vadu řízení před soudem. Tato vada řízení mohla podle stěžovatelky mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť městský soud nemohl správně posoudit možnou újmu, která těmto osobám vznikla kvůli zrušení rozhodnutí o omezení veřejného přístupu.

[8] Stěžovatelka uvedla i další námítky, avšak s ohledem na důvod zrušení rozsudku městského soudu je Nejvyšší správní soud nyní nerekapituluje.

[9] Žalovaný v řízení o kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě, které je součástí spisu městského soudu.

[10] Osoby zúčastněné na řízení III) – IX) v rámci svého vyjádření uvedly, že rozhodnutí o omezení veřejného přístupu považují za nesprávné, neboť jím byla zásadně dotčena jejich práva, založená do té doby platnými kolaudačními rozhodnutími umožňujícími volné veřejné užívání všech parkovacích prostor v lokalitě Velká Skála. Kasační argumentaci považují za manipulativní, zkreslující a nepodloženou. Použití úřední desky v komunikaci s potenciálním okruhem dotčených osob nebylo diskriminační. Osoby jevící o průběh a výsledek řízení zájem si tuto informaci našly a byly schopné se do řízení přihlásit.

[11] Osoba zúčastněná na řízení XI) se přihlásila až do řízení o kasační stížnosti. Ztotožňuje se s argumentací uvedenou v kasační stížnosti. Uvádí, že zrušením rozhodnutí o omezení veřejného přístupu jí zůstalo holé vlastnické právo prakticky bez možnosti danou

nemovitou věc užívat, čímž jí vznikla významná škoda ve výši zaplacené kupní ceny. Tento dopad a způsobená škoda byly v řízení zcela ignorovány. Zásah do práva obecného užívání je řádově nižší než fatální zásah do práva vlastnického, nabytého v dobré víře v právní moc rozhodnutí o omezení veřejného přístupu. Nezákonnost takového postupu je o to významnější, neboť dopad a újma způsobená osobě zúčastněné na řízení XI) nebyly posuzovány vůbec a její práva byla ze strany orgánů státní moci zcela opomenuta. Osoba zúčastněná na řízení XI) namítá, že byla zkrácena na svém právu na spravedlivý proces a na soudní ochranu.

[12] Osoba zúčastněná na řízení XII) se přihlásila až do řízení o kasační stížnosti. Ztotožňuje se s argumentací uvedenou v kasační stížnosti. Uvádí, že městský soud opomenul žalobní námitku dobré víry osob, které v mezidobí koupily od stěžovatelky pozemky. Osoba zúčastněná na řízení by tak neučinila, pokud by rozhodnutí o omezení veřejného přístupu neexistovalo. Rozhodnutí správních orgánů opomíjí skutečnost, že se v důsledku procesního nástupnictví ohledně některých pozemků vztahovala i k jiným účastníkům než původnímu žadateli.

[13] Do řízení o kasační stížnosti se dne 18. 7. 2025 přihlásila jako osoba zúčastněná na řízení i O. H., zastoupena JUDr. Petrem Pourem. Usnesením ze dne 21. 5. 2026, č. j. 7 As 28/2025-71, Nejvyšší správní soud O. H. postavení osoby zúčastněné na řízení o kasační stížnosti nepřiznal, a to z důvodu, že svá práva řádně a včas neuplatnila v řízení o žalobě, přestože k tomu byla městským soudem adresně vyzvána v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s. Z tohoto důvodu nemůže tato osoba uplatňovat postavení osoby zúčastněné na řízení ani v řízení o kasační stížnosti. V podrobnostech odkazuje Nejvyšší správní soud na odůvodnění usnesení č. j. 7 As 28/2025-71.

[14] Naopak osobám zúčastněným na řízení XI) a XII) Nejvyšší správní soud toto postavení přiznal, neboť se jednalo o osoby, které městský soud řádně nevyrozuměl o probíhajícím řízení a možnosti uplatnit práva osoby zúčastněné na řízení. Jak bude odůvodněno dále, doručení vyrozumění o probíhajícím řízení jeho vyvěšením na úřední desku soudu bylo ve vztahu k těmto osobám procesně neúčinné. Osoba zúčastněná na řízení má přitom právo přihlásit se do soudního řízení i v jeho kasační fázi, neboť § 34 s. ř. s. neváže toto právo na určitou část řízení, ani jej neomezuje lhůtou (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2007, č. j. 8 Aps 8/2007-90).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud z hlediska uplatněných námitek v první řadě zkoumal, zda městský soud v řízení o žalobě neopomenul řádně vyrozumět v úvahu přicházející osoby zúčastněné na řízení (konkrétně osoby, kterým náleží vlastnická práva k pozemkům s parkovacím stáním v lokalitě Velká Skála) podle § 34 odst. 2 věty druhé s. ř. s.

[16] Osobami zúčastněnými na řízení jsou podle § 34 odst. 1 s. ř. s. *osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat*. Práva osoby zúčastněné na řízení tedy

pokračování

může uplatňovat ten, kdo byl přímo dotčen na svých veřejných subjektivních právech či povinnostech (materiální podmínka, rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2013, č. j. 8 As 136/2012-62) a současně soudu výslovně oznámil, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení (formální podmínka, rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190, č. 2341/2011 Sb. NSS).

[17] Dle § 34 odst. 2 věty první s. ř. s. *je navrhovatel povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy*. Správní soud však odpovídá za správné stanovení okruhu osob, které splňují materiální podmínku uvedenou v § 34 odst. 1 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2013, č. j. 1 As 149/2012-153). Podle § 34 odst. 2 věty druhé s. ř. s. *předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení*. Soud vyrozumí potenciální osoby zúčastněné na řízení adresně dle § 42 odst. 1 s. ř. s., nebo výjimečně za podmínek upravených § 42 odst. 4 s. ř. s. veřejnou vyhláškou (rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2020, č. j. 8 As 34/2019-46). Nevyrozumí-li soud osoby přicházející v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, ačkoli mu jejich existence musí být zřejmá (ze správního rozhodnutí, správního spisu nebo i z povahy věci), jedná se o tzv. jinou vadu řízení, která je důvodem pro zrušení napadeného soudního rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2021, č. j. 10 As 31/2021-142, bod 24, a rozhodnutí tam uvedená).

[18] Soud při zjišťování okruhu osob zúčastněných na řízení vychází předně ze správního rozhodnutí a obsahu správního spisu. Osoby takto zjištěné budou zpravidla ztotožnitelné a soud jim dle § 42 odst. 1 s. ř. s. přímo doručí vyrozumění o probíhajícím řízení a výzvu k uplatnění práv ve smyslu § 34 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Soud se však musí zabývat také tím, zdali na základě povahy přezkoumávaného správního rozhodnutí nepřipadá v úvahu přímé dotčení na právech dalších osob. Povahou věci se rozumí individuální okolnosti případu, které svědčí o přímém dotčení na určitém veřejném subjektivním právu (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2025, č. j. 8 As 134/2024-86). Dospěje-li soud k závěru, že takové dotčení na právu je z povahy věci myslitelné, pak pokud chce předejít tomu, že pomine některou v úvahu přicházející osobu zúčastněnou na řízení, nezbyvá mu než doručit vyrozumění o probíhajícím řízení a výzvu k uplatnění práv prostřednictvím vyvěšení na úřední desce dle § 42 odst. 4 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 163/2019-74). V určitých případech (typicky v případech týkajících se obecně vymezeného okruhu adresátů) totiž takové osoby zpravidla nebude možné jednotlivě určit.

[19] Kasační argumentace vychází z toho, že soud výzvu k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení neměl stěžovatelkou označeným osobám doručovat postupem podle § 42 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu ověřil, že stěžovatelka v žalobě konkrétně identifikovala, včetně uvedení adresy, všechny osoby připadající dle jejího názoru v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení. Stěžovatelka zároveň odůvodnila, že přímé dotčení na právech těchto osob vyvozuje z jejich právního nástupnictví ve vztahu k pozemkům s výhradním parkovacím stáním. Konkrétní identifikace těchto osob zúčastněných na řízení byla možná také z rozdělovníku rozhodnutí správních orgánů. Ostatně i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že za osoby zúčastněné na řízení považuje přinejmenším všechny účastníky správního řízení, nejen osoby označené žalobkyní jako nabyvatele vlastnických práv k pozemkům s parkovacím stáním. Městský

soud dne 29. 11. 2024 uveřejnil vyrozumění o probíhajícím řízení pro osoby zúčastněné na řízení pod č. j. 10 A 105/2023-72 vyvěšením na úřední desce soudu (z důvodu neurčitého počtu potenciálně dotčených osob) s tím, že stanovil lhůtu 7 dnů od doručení tohoto vyrozumění pro přihlášení zúčastněných osob. Požádal rovněž Úřad městské části Praha 8 o vyvěšení vyrozumění na jeho úřední desce. Pouze odvolatelům - O. H. a osoba zúčastněná na řízení I) - doručoval vyrozumění o probíhajícím řízení podle § 34 odst. 2 věty druhé s. ř. s. adresně.

[20] Ustanovení § 42 odst. 4 s. ř. s. obsahuje příkladný výčet situací, kdy se může jednat o *neúměrnou zdlouhavost, nákladnost, administrativní náročnost či nemožnost běžného způsobu doručování*. Jak Nejvyšší správní soud výslovně uvedl v rozsudku ze dne 4. 3. 2011, č. j. 7 As 15/2011-68 *„jedním z kritérií, při jehož naplnění lze aplikovat ust. § 42 odst. 4 s. ř. s., je neúměrnost doručování při běžném způsobu, tj. nepoměr mezi náklady doručování v širším smyslu (nejen náklady finančními, ale také časovými, administrativními a náklady v podobě zvýšeného rizika chyb při doručování a s tím spojených procesních důsledků atd.) a zájmem na tom, aby každé osobě zúčastněné na řízení bylo zaručeno, že se do její dispoziční sféry dostanou písemnosti mající význam pro řízení. Důvodem této neúměrnosti může být např. velký počet adresátů. Dalším kritériem je pak nemožnost doručování, např. proto, že adresáty nelze jednotlivě určit“*. Ze správního i soudního spisu bezpečně plyne, že osoby označené stěžovatelkou bylo možno identifikovat a nebyly zřejmé obtíže, které by případně při doručování mohly vzniknout.

[21] Co se týče „velkého počtu osob zúčastněných na řízení“, ten zákonodárce v § 42 odst. 4 s. ř. s. nedefinoval. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 8. 2010, č. j. 7 Afs 6/2010-201, vyslovil, že *„konkrétní počet ani určit nelze, neboť neúměrnost běžného způsobu doručování pro velký počet adresátů se musí vždy posuzovat ve vztahu k předmětu řízení“*. Toto ustanovení je tak třeba vždy interpretovat v souladu se smyslem institutu osob zúčastněných na řízení, tj. chránit procesní práva těchto osob a mimo jiné jim umožnit faktické seznámení s vyrozuměním o probíhajícím řízení. *„Je přitom nepochybné, že při doručování podle ust. § 42 odst. 1 s. ř. s. jsou faktické možnosti adresáta se s doručovanou písemností seznámit mnohem vyšší než při doručování vyvěšením na úřední desce soudu. Z důvodu ochrany procesních práv osob zúčastněných na řízení je proto třeba využívat postupu podle ust. § 42 odst. 4 s. ř. s. obezřetně a zpravidla jen v těch případech, kdy by snaha doručit vedla s velkou pravděpodobností k podstatnému prodloužení jeho délky či dokonce skončení řízení fakticky znemožnila nebo kdy by doručování jednotlivým osobám zúčastněným na řízení bylo sice technicky bezproblémové a v reálném čase proveditelné, avšak neúměrně finančně náročné.“* Z výše popsanych okolností souzené věci Nejvyšší správní soud nepovažuje za naplněné kritérium neúměrnosti doručování z hlediska počtu osob (jedná se o 13 osob označených stěžovatelkou v žalobě, jakožto nabyvatelů vlastnických práv k pozemkům s parkovacím stáním). Nejvyšší správní soud u počtu třinácti osob neshledal, že by snaha městského soudu doručit každému adresně vedla *„s velkou pravděpodobností k podstatnému prodloužení jeho délky či dokonce skončení řízení fakticky znemožnila nebo kdy by doručování jednotlivým osobám zúčastněným na řízení bylo sice technicky bezproblémové a v reálném čase proveditelné, avšak neúměrně finančně náročné“* (rozsudek NSS ze dne 5. 8. 2010, č. j. 7 Afs 6/2010-201).

[22] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že postup dle § 42 odst. 4 s. ř. s. nebyl na stěžovatelkou označené potenciální osoby zúčastněné na řízení v dané věci aplikovatelný.

pokračování

Nejvyšší správní soud vzal především v úvahu konkrétní postavení těchto osob. Jedná se o osoby, jimž svědčí vlastnická práva k pozemkům s parkovacím stáním, a tudíž i o osoby, kterým měl být na základě rozhodnutí o omezení veřejného přístupu umožněn výhradní přístup k nim. V důsledku zrušení rozhodnutí o omezení veřejného přístupu pak byly tyto osoby zbaveny možnosti výhradního užívání těchto parkovacích stání, což se přímo dotýká jejich vlastnických práv (materiální podmínka).

[23] Na přímém dotčení vlastnických práv těchto osob nic nemění skutečnost, že městský soud přezkoumával rozhodnutí vydané ve zkráceném přezkumném řízení a nikoli přímo rozhodnutí o omezení veřejného přístupu (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2025, č. j. 8 As 134/2024-86, bod 21). Předmětem přezkumného řízení bylo rozhodnutí o omezení veřejného přístupu a městský soud posuzoval, zdali jej Magistrát hlavního města Prahy, resp. žalovaný mohli zrušit z důvodu porušení právního předpisu, tj. zabýval se nedostatky rozhodnutí o omezení veřejného přístupu, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání. Výsledek přezkumného řízení měl tedy přímý dopad na to, zda bude veřejný přístup k parkovacím stáním omezen či nikoli.

[24] Soudní řízení, jehož předmětem bylo právě toto správní rozhodnutí, se závažným způsobem dotýkalo práv a zájmů těchto osob. Jejich zájem na tom, aby se mohly v řízení o žalobě vyjádřit k obsahu podané žaloby a využít i ostatní procesní práva přiznaná osobám zúčastněným na řízení, nelze srovnávat s intenzitou zájmu ostatních osob, které mohly být přezkoumávaným rozhodnutím rovněž přímo dotčeny na svých právech (např. právě v souvislosti s obnovenou možností veřejného přístupu k daným parkovacím stáním). Osoby, jimž náleží vlastnická práva k pozemkům s parkovacím stáním, nelze v této věci považovat za natolik početnou skupinu, že by nebylo možné jednotlivé účastníky identifikovat, či snad že by vyrozumění o probíhajícím řízení nebylo možno jednotlivým účastníkům doručit. Tyto osoby bylo možno identifikovat jak z obsahu žaloby, tak především z obsahu rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, resp. správního spisu. Byly tedy soudu dostatečně známy, přičemž přímé dotčení na jejich právech mohl soud, pokud by to bylo třeba, ověřit existencí jejich vlastnických práv k pozemkům nahlédnutím do katastru nemovitostí. V takovém případě vyrozumění formou oznámení na úřední desce soudu nelze vůči těmto osobám považovat za dostatečné, a to právě proto, že tyto osoby byly soudu dostatečně známy, míra dotčení jejich práv byla značná a nelze se spoléhat na to, že se tyto osoby samy o svých právech na úřední desce soudu v krátkém časovém rozmezí informovaly. Nelze též přehlédnout, že stěžovatelkou označené osoby byly ve správním řízení tzv. hlavními účastníky ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, u nichž se přímý zásah do jejich práv v důsledku vydání správního rozhodnutí předpokládá (usnesení NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 1 As 115/2011-168). Vyrozumění takovým osobám je proto v zásadě třeba doručit adresně, nikoliv jeho vyvěšením na úřední desku soudu (s výjimkou popsanou v usnesení NSS ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 267/2014-57). Městský soud tedy pochybil, jestliže doručoval vyrozumění a výzvu těmto osobám pouze podle § 42 odst. 4 s. ř. s. Pro tento způsob doručování nebyly ve vztahu k nim splněny zákonem stanovené předpoklady a okolnosti případu vyžadovaly individuální doručení výzvy k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení dle § 42 odst. 1 s. ř. s., tak aby se výzva skutečně dostala do jejich dispoziční sféry. Doručení vyrozumění vyvěšením na úřední desce soudu dle § 42 odst. 4 s. ř. s. bylo ve vztahu k těmto osobám procesně neúčinné.

[25] Lze tedy shrnout, že osoby, jimž svědčí vlastnická práva k pozemkům s parkovacím stáním, nemohly naplnit formální podmínku potřebnou pro to, aby jim v řízení před městským soudem náleželo postavení osob zúčastněných na řízení, v příčinné souvislosti s procesní vadou městského soudu. Ten je totiž řádně dle § 34 odst. 2 s. ř. s. nevyrozuměl o probíhajícím soudním řízení a nevyzval je, aby soudu sdělily, zda budou v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Dané osoby se tak nemohly seznámit s podanou žalobou, reagovat na ni a svou argumentací či důkazními návrhy případně ovlivnit rozhodnutí městského soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2022, č. j. 8 As 54/2020-45). Městský soud se tedy dopustil vady, která měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku a pro kterou je třeba napadený rozsudek zrušit (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[26] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že městský soud výše uvedeným způsobem postupoval z toho důvodu, že nechtěl pominout některou v úvahu přicházející osobu zúčastněnou na řízení. V tomto případě totiž z povahy věci existuje neurčitý počet potenciálně dotčených osob, neboť rozhodnutí o omezení veřejného přístupu, stejně jako rozhodnutí o jeho zrušení, jsou způsobilá ovlivnit poměry v širším okolí, a tedy dotknout se práv řady dalších osob. Ve vztahu k těmto blíže neurčeným osobám považuje Nejvyšší správní soud městským soudem zvolený způsob doručování za zákonný. Městský soud tak měl určitým osobám zúčastněným na řízení doručovat adresně, kdežto jiným prostřednictvím veřejné vyhlášky. S osobami zúčastněnými na řízení je možné a někdy dokonce nutné zacházet odlišně, jestliže se tak děje na základě objektivních kritérií a z racionálních důvodů (usnesení NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 1 As 115/2011-168). Srovnatelný právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud již rozsudkem ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 As 1/2007-104. V něm schválil doručení oznámení osobám zúčastněným na řízení vyvěšením na úřední desce kvůli většímu počtu osob, avšak současně zdůraznil nutnost odlišného procesního postupu ve vztahu ke stavebníkovi. Městský soud tak bude v dalším řízení při volbě způsobu doručování výzvy potenciálním osobám zúčastněným na řízení v souladu se shora uvedeným především zohledňovat, zda se jedná o osobu, která má vlastnické či spoluvlastnické právo k pozemkům s parkovacím stáním či nikoliv.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud pochybil, když adresně nevyrozuměl o probíhajícím soudním řízení stěžovatelkou označené osoby zúčastněné na řízení a nevyzval je, aby soudu sdělily, zda budou v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Tím se dopustil jiné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu zrušil, aniž se zabýval kasačními námitkami týkajícími se věci samé.

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§110 odst. 1. s. ř. s.). V něm bude městský soud postupovat podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[29] Městský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu